

d ů v o d e c h:

Zmateční stížnost právem vytýká, že stěžovatel byl odsouzen pro zločin podle § 132 tr. zák. i pro přestupek podle § 20 odst. 2 zák. čís. 241/1922 sb. z. a n: Skutkovým podkladem rozsudkového výroku i pro zločin podle § 132 tr. zák., i pro onen přestupek jest zjištění, že obžalovaný vícekrát své vlastní dcery Marii a Karolinu, nedosáhnuvší ještě 16 let a svěřené jeho dozoru a vychování, svedl a přiměl k dopuštění smilných činů. Nalézací soud patrně přehlédl ustanovení posl. odst. § 20 čís. 2 cit. zák., že platí přísněji trestný předpis obecného trestního zákona, lze-li trestný čin pachatelův právně pod něj podřaditi, byť i jinak svými znaky naplňoval skutkovou podstatu onoho přestupku. Podle zákona jest výslovně vyloučena možnost ideálního souběhu zločinu podle § 132 a přestupku podle § 20 čís. 2 zák. čís. 241/1922 sb. z. a n., když touž činností pachatel svede a přiměje k dopuštění smilných činů osoby nedosáhnuvší 16 let, současně však též svěřené jeho dozoru a vychování. Trestný čin obžalovaného byl takto zjištěním zákonných znaků zločinu § 132 tr. zák. a podřazením pod tento právní hmotněprávní předpis zcela vyčerpán a zhodnocen. Rozsudek trpí tudíž zmatečností podle § 281 čís. 10 tr. ř., a jest jej v oné části výroku o vině zrušiti, současně však v důsledku toho zrušiti také výrok o trestu a další výroky s ním související; na základě skutkových zjištění prvního soudu lze ihned (§ 288 čís. 3 tr. ř.) obžalovaného zprostiti podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek podle § 20 čís. 2 cit. zák., a za zbývající právoplatné již odsouzení pro zločin § 132 tr. zák. vysloviti nový trest.

Čís. 4193.

Učitel náboženství (katecheta) je státním úředníkem ve smyslu druhého odstavce § 101 tr. zák. a veřejným úředníkem ve smyslu § 153 tr. zák.

Koná svůj úřad i na chodbě, kam vyšel za pachatelem, vstoupivším před tím do třídy, by ho upozornil na nepřípustnost jeho počínání.

(Rozh. ze dne 6. června 1931, Zm I 554/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. května 1930, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost opírá se číselně o důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 10 § 281 tr. ř.; svými vývody, označenými jako doličování onoho důvodu zmatku formálního, uplatňuje vlastně téměř napořád z části přímo, z části nepřímou důvod zmatečnosti hmotněprávní podle čís. 9 a) § 281

tr. ř. Tomu jest tak zejména, pokud, vycházejíc ze správného jinak právního názoru, že pojem veřejného úředníka ve smyslu § 153 tr. zák. jest řešiti tak, jak je vymezen v § 101 tr. zák., jednak namítá, že katecheti (učitelé náboženství) na obecných školách nespádají pod řečený pojem proto, že nevykonávají práce vlády, nýbrž obstarávají záležitosti církve svého vyznání, jednak shledává rozsudek nejasným a neúplným, tudíž i zmatečným podle čís. 5 § 281 tr. ř. proto, že se v něm nezjišťuje, zdali Bohumil M. jest ustanoven katechetou v pravém slova smyslu, zvláštním učitelem náboženství ve smyslu § 17 zákona o služebních příjmech učitelstva na školách obecných ze dne 23. května 1919, čís. 274 Sb. z. a n. a § 5 zákona o služebních poměrech učitelstva škol obecných ze dne 13. července 1922, čís. 251 Sb. z. a n., či zda jako kaplan vyučuje náboženství jen příležitostně. Zmateční stížnosti nelze však ani v tom ani v onom směru přiznati oprávnění. Podle druhého odstavce § 101 tr. zák. jest ovšem za úředníka (státního neb obecního), pokládati toho, kdo mocí veřejného příkazu, přímo nebo nepřímou daného, ať jest pod přísahou nebo není, jest povinen obstarávati práce vlády. Než nebylo by správné ani by neodpovídalo duchu zákona, kdyby byl pojem prací vlády vykládán jen v užším slova smyslu a byly z něho vylučovány záležitosti, jež, dotýkajíce se svým významem zájmů veškerenstva státních občanů neb aspoň převážné jich většiny, vyhovují dotčenému pojmu rovněž zcela nepochybně. Že je tomu tak zejména i v příčině obecného školství, toho dokladem je již ustanovení § 1 zákona ze dne 14. května 1869, čís. 62 ř. zák., zásadně až dosud platného, podle něhož se obecné školy zřizují k tomu cíli, by vychovávaly děti v mravnosti a nábožnosti, vyvíjely jejich ducha, poskytovaly jim vědomosti a zběhlosti, jichž mají zapotřebí k dalšímu vzdělání v životě, a byly základem, by se z nich stali zdatní lidé a občané. Podle druhého odstavce § 120 Ústavní listiny přísluší státní správě vrchní vedení a dozor na veškeré vyučování a vychovávání, obdobně pak se stanoví též v § 1 zákona o správě školství ze dne 9. dubna 1920, čís. 292 Sb. z. a n., upravujícího správu školství, že státu přísluší nejvyšší správa veškerého vychovávání a vyučování a dozor k němu, a že správu tu vykonává stát ministerstvem školství a národní osvěty, pokud se týče ministerstvem zemědělství. Z toho je však zároveň již také zjevno, že zmateční stížnost dovozuje neprávem, pokud jde o osoby povolání učitelského, že jakožto o osobách, vykonávajících práce vlády, lze mluvit nanejvýš o vysokoškolském profesoru (asistentovi) neb o učiteli na gymnasiu. Výsledky průvodního řízení nezavdaly podnět k pochybnostem o správnosti rozsudkového zjištění, podle něhož kaplan Bohumil M. vyučoval osudného dne ve IV. třídě obecné školy ve V. jako katecheta, neboli ve smyslu vývodů zmateční stížnosti jako zvláštní učitel náboženství. Zejména jest jako nesprávné odmítnouti tvrzení zmateční stížnosti, že nejen svědek M., nýbrž i rozsudek (soud) používají výrazu »katecheta« promiscue s výrazem »kaplan«. Udalť řečený svědek při výslechu v přípravném vyhledávání i u hlavního přelíčení, že je katechetou ve škole ve V., pokud se týče že vyučuje v této škole jako kaplan duchovní správy, rozsudek pak zjišťuje sice rovněž,

že osudného dne vyučoval kaplan Bohumil M. jako katecheta ve IV. třídě řečené obecné školy, v zápětí označuje ho však znovu a důsledně jen jako katechetu. Onen údaj svědka M-y, že vyučuje v dotčené škole »jako kaplan duchovní správy«, a na něm zbudované rozsudkové zjištění nemá pro posouzení otázky, o níž jde, význam vzhledem k tomu, že také v třetím odstavci § 9 vládního nařízení ze dne 4. dubna 1925, čís. 64 Sb. z. a n. (prováděcího nařízení k zákonu o změně a doplnění zákonů o školách obecných ze dne 13. července 1922, čís. 226 Sb. z. a n.) je řeč o školách, kde náboženství vyučují členové duchovní správy. Nemůže býti sporu o tom, že se i na tyto učitele náboženství (členy duchovní správy) vztahuje i předpis třetího odstavce § 3 zákona čís. 226 Sb. z. a n. z roku 1922, podle něhož jsou mimo jiné i učitelé náboženství povinni šetřiti zákonů jakož i předpisů, které v mezích zákonů vydají úřady školní, i ustanovení § 5 vládního nařízení čís. 64 Sb. z. a n. z roku 1925, podle něhož se státní dozor nad vyučováním náboženství, vykonávaný školními inspektory, týká zejména toho, šetří-li učitelé náboženství zákonů a předpisů, vydaných v jejich mezích (§ 3 odst. 3 zákona čís. 226/1922). Dovolávajíc se oněch ustanovení obou shora citovaných zákonů (čís. 274/1919 a čís. 251/1922), zmateční stížnost přehlíží, že ustanovení ta byla formálně zrušena § 46 zákona o úpravě platových a služebních poměrů učitelstva obecných škol ze dne 24. června 1926, čís. 104 Sb. z. a n. (učitelského zákona), což však nemění na věci nic vzhledem k tomu, že se i v tomto zákonu vyskytují četné předpisy, na př. jeho §§ 7, 8, 12, 36 (odst. 2) a 37 (odst. 3 a 4), vztahující se výslovně na zvláštní učitele náboženství. Důležitým je v tomto ohledu i ustanovení čtvrtého odstavce jeho § 3, jímž jsou upraveny odměny jednak náležitě kvalifikovaných, jednak nekvalifikovaných výpomocných učitelů, zastupujících zvláštní učitele náboženství, a který za naprostého nedostatku jakéhokoliv opačného nebo odchylného ustanovení dovoluje souditi zcela bezpečně, že dokonce i tito výpomocní učitelé náboženství jsou státními úředníky ve smyslu druhého odstavce § 101 tr. zák., důsledně tudíž i veřejnými úředníky podle § 153 tr. zák., že tedy tím spíše jsou jimi oni zvláštní učitelé náboženství, neboli katecheti. Na obě tyto skupiny učitelů náboženství vztahuje se proto také předpis § 1 zákona o změně § 48 říšského zákona o školách obecných ze dne 10. dubna 1919, čís. 205 Sb. z. a n., jímž byl změněn § 48 říšského zákona o školách obecných ze dne 14. května 1869, čís. 62 ř. zák., který totiž stanoví, že služba na (obecných) školách veřejných jest úřadem veřejným. Závažným je i ustanovení § 104 ministerského nařízení ze dne 29. září 1905, čís. 159, jímž byl vydán definitivní řád školní a vyučovací pro školy obecné a měšťanské (občanské), a z jehož předpisů pozbyly podle § 1 a) vládního nařízení (prov. nař. k zákonu čís. 205/19) ze dne 5. srpna 1919, čís. 473 Sb. z. a n. platnosti jen §§ 111 a 112, neboť podle něho skládá se učitelský sbor obecné školy nejen ze školního správce a z učitelských osob, nýbrž i z učitelů náboženství, zřízených pro třídy a expositury jakož i pro vyučování náboženské. Jeť i z tohoto ustanovení právě tak jako z některých jiných předpisů, najmě z onoho shora již citovaného § 37

odst. 3 a 4 učitelského zákona zjevno, že zvláštní učitelé náboženství (katecheti) jsou v ohledu právním zásadně úplně na roveň postaveni jiným učitelským osobám, jmenovitě (podle čtvrtého odstavce § 37 učitelského zákona) i učitelům literním. Nad jiné výmluvného výrazu, vylučujícího jakoukoli pochybnost, došlo však toto stanovisko v druhém odstavci čl. II. vládního nařízení ze dne 14. září 1928, čís. 162 Sb. z. a n. (služební pragmatiky učitelstva národních škol), podle něhož rozumějí se v tomto nařízení slovem »učitelé« mimo jiné (čís. 3) zvláštní učitelé náboženství, ustanovení školními úřady. Z toho plyne především, že veškerá ustanovení tohoto vládního nařízení mají ohledně nich stejnou platnost jako v příčině ostatních učitelů, dále však též, že i pro ně je závazným i vládní nařízení ze dne 26. srpna 1919, čís. 495 Sb. z. a n. o služební přísaze učitelstva škol obecných a občanských (měšťanských), i zákon ze dne 12. února 1920, čís. 103 Sb. z. a n. o služební slibu učitelstva týchž škol. Ustanovení třetího odstavce čl. II. vládního nařízení čís. 162 Sb. z. a n. z roku 1928, že se na učitele náboženství, povolané ke školní službě jen orgány církví a náboženských společností, vztahují ustanovení tohoto nařízení jen v míře stanovené v § 152, nepřichází tu vůbec v úvahu, neboť ani v řízení v prvé stolici nebylo tvrzeno ani zmateční stížnost nedovozuje, že kaplan M. byl povolán ke školní službě jen některým orgánem církevním, že nebyl tudíž ustanoven katechetou (učitelem náboženství) příslušným úřadem školním, jak o něm rozsudek zjišťuje, pokud se týče běže jeho svědeckou výpovědí za prokázáno. Ze všech těchto úvah je patrné, že zmateční stížnost není v právu ani, pokud se všeobecně snaží dovoditi, že katecheti (učitelé náboženství) nevykonávajíce práce vlády, nejsou (státními) úředníky podle druhého odstavce § 101 tr. zák., že tudíž nepoživají ani ochrany, zaručené veřejným úředníkům předpisem § 153 tr. zák., ani, pokud vytýká rozsudku zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř. pro nedostatek zjištění, jí v něm, jak dovedeno, rovněž neprávem pohřešovaných, ač i tu by po případě spíše mohl přijíti v úvahu důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) téhož §, najmě, přihlíží-li se k právnímu hledisku, uplatňovanému zmateční stížností jakožto celku.

Zdůrazňujíc zásadně správně dále, že náležitostí skutkové podstaty zločinu podle § 153 tr. zák. jest výkon povolání, slovy zákona řečeno, že se ke skutkové podstatě řečeného zločinu vyžaduje, by veřejnému úředníkovi bylo úmyslně na těle ublíženo, když vykonává své povolání, zmateční stížnost namítá, že, když obžalovaná vyšla na chodbu, katecheta M. nebyl již ve výkonu svého povolání, ano prý povinností učitelské osoby jest udržovati kázeň ve třídě, nikoli pořádek na chodbě. Před tím vytýká již rozsudku s hlediska důvodu zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. rozpor se spisy, zračící se prý v tom, že v jeho rozhodovacích důvodech není zmínky o svědeckém údaji katechety M-y, podle něhož vyšel za obžalovanou na chodbu, vytýkaje jí nepřipustnost jejího počínání, načež se vrátil do třídy, by zjednal pořádek, a pak vyšel znovu na chodbu a znova vytýkal obžalované její počínání. Navazujíc pak na ony své pozdější shora již nastíněné vývody, zmateční stížnost vytýká rozsudku ne-

jasnost a neúplnost, činící jej prý zmatečným podle čís. 5 § 281 tr. ř. proto, že v něm nejsou zjištěny důležité skutkové okolnosti, a že se rozsudek ani slovem nezmiňuje o tom, jaké jsou (byly) povinnosti katechety M-y na chodbě. Jak patrně, neuplatňuje zmateční stížnost svými vývody zase důvod zmatku podle čís. 5, nýbrž spíše důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., leč vesměs neprávem. Podle skutkového zjištění rozsudkového vstoupila obžalovaná mezi vyučováním do IV. třídy obecné školy ve V., kde vyučoval kaplan Bohumil M. jako katecheta, a prohlásila, že si přichází odvésti svého syna domů. Jak rozsudek dále zjišťuje, vyvolal katecheta obžalovanou, by předešel ve třídě výstupu před žáky, ven ze třídy, a upozorňoval ji znovu na nepřipustnost jejího počínání si, obžalovaná však ho udeřila úmyslně rukou do tváře tak, že mu srazila brýle, které mu způsobily v krajně levého oka menší oděrky a sliznice levého oka byla značně překrvena; obžalovaná tudíž, ublíživši mu podle dalšího rozsudkového zjištění úmyslně na těle, způsobila mu lehké tělesné poškození. Výslovně zjišťuje rozsudek dále, že obžalovaná, která si byla vědoma toho, že katecheta vyučuje náboženství ve třídě, do níž vstoupila, by svého syna odvedla, byla si také toho vědoma, že katecheta M. koná svůj úřad i na chodbě, kam za ní vyšel, neboť ji tam upozorňoval na nepřipustnost jejího počínání. Jelikož rozsudek, jak z tohoto nástinu jeho zjištění vychází na jevo, zjišťuje veškeré ostatní složky objektivní i subjektivní skutkové podstaty zločinu podle § 153 tr. zák. způsobem bezvadným po stránce skutkové i právní, zbývá řešiti jen otázku, zda vyhovuje zákonu i, pokud dospívá k závěru, že katecheta M. konal své povolání (svůj úřad), i, upozorňuje obžalovanou na chodbě na nepřipustnost jejího počínání. Tuto otázku povahy po výtce právní jest zodpověděti kladně. Rozhodnými jsou v té příčině ustanovení nařízení ministerstva kultu a vyučování ze dne 29. září 1905, čís. 159 ř. zák., jímž byl vydán definitivní řád školní a vyučovací pro školy obecné a měšťanské (nyní občanské). Jeho §§ 20 až 32 jednájí o zákonné povinnosti k návštěvě obecné školy, a jsou podle druhého odstavce § 63 rodiče nebo jejich zástupci zavázáni přidržovati dítky k pravidelné a včasné návštěvě školy. Jak nařizuje druhý odstavec § 64, nesmí za vyučování žádné dítko odejít z učebny bez dovolení učitelova, učitelům pak ukládá § 67 za povinnost, působiti nepřetržitě k tomu, by bylo dosaženo pravidelné a včasné návštěvy školní; jeho třetí odstavec předpisuje učitelům zejména, by, je-li potřeba, dali podle IV. hlavy školního a vyučovacího řádu podnět k zakročení opatrovnického soudu proti rodičům nebo jejich zástupcům svých povinností nedbalým. V úvahu přichází tu především ustanovení § 214, podle něhož povinnost požádati opatrovnický soud o nápravu nastává školním úřadům i tehdy, nekonají-li rodiče (nebo jejich zástupci) přes opětné potrestání své povinnosti vzhledem ke školní návštěvě dítek (nebo svěrenců). Zvlášť důležitým je předpis druhého odstavce § 74, podle něhož se vztahuje dozor nad dítkami ve škole nejen k dohledu před počátkem vyučování a v přestávkách na zotavenou, nýbrž i, když děti opouštějí školní budovu, a uzavírá v sobě také dohled nad dítkami při závazných náboženských cvičeních. Proti

všem těmto předpisům prohrěšila se obžalovaná buď přímo nebo nepřímo tím, že vstoupivši podle rozsudkového zjištění, které zmateční stížnost vůbec nenapadá, do třídy bez udání příčiny prostě prohlásila, že si přichází odvésti svého syna domů. Jeť na bíledni, že již tímto svým prohlášením dotkla se velmi povážlivě autority katechety M-y, který proto v pochopitelné snaze, by předešel ve třídě výstupu před žáky, vyvolal obžalovanou ven ze třídy a upozorňoval ji podle dalšího rozsudkového zjištění na chodbě opětovně na nepřípustnost jejího počínání. Nejde na tom, že se pak katecheta vrátil podle onoho svého svědeckého údaje, zdůrazňovaného zmateční stížností, zase do třídy, načež však znova vyšel na chodbu, a opětně vytýkal obžalované její počínání. Nelzeť nahlédnouti, proč by bylo na místě říci, že katecheta ustal proto ve výkonu svého povolání, nebo jej přerušil, nanejmeně ana se ani zmateční stížnost nesnaží dovoditi, že by se katecheta, vrátiv se do třídy, by tam zjednal pořádek, nebyl snad ani při tom nalézal u výkonu svého povolání. Není tudíž zmateční stížnost v právu, vytýká-li v tom ohledu rozsudku s hlediska důvodu zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. rozpor se spisy, správně neúplnost, spočívající prý v tom, že se v důvodech nezmiňuje o onom svědeckém údaji katechety M-y. Než ani rozsudkovému závěru, že katecheta M. konal, vytýkaje obžalované znova na chodbě nepřípustnost jejího počínání, své povolání (svůj úřad), nelze důvodně vytýkati právní omyl, který by jej činil zmatečným podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., nehledíc ani k tomu, že se zmateční stížnost aspoň číselně tohoto důvodu zmatečnosti vůbec nedovolává. Mimochodem budiž připomenuto, že katecheta M. podle svého svědeckého údaje upozorňoval obžalovanou již ve třídě, že se její počínání příčí školnímu řádu; byl proto nalézací soud tím spíše oprávněn k onomu svému rozsudkovému závěru, poněvadž mohl takto právem dospěti k přesvědčení, že katecheta pokračoval na chodbě ve výkonu svého povolání (úřadu), k němuž byl před tím přikročil již ve třídě. Není proto zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř., zmateční stížností rozsudku vytýkaný, ani v tom, že se nezmiňuje o tom, jaké jsou (byly) povinnosti katechety M-y na chodbě. Jeť v tom ohledu závažné již ono skutkové zjištění rozsudkové, jehož správnost zmateční stížnost rovněž nepopírá, že katecheta vyvolal obžalovanou ven ze třídy, by předešel ve třídě výstupu před žáky. Zmateční stížnost připouští ostatně výslovně jednak, že, vkročila-li obžalovaná do třídy neoprávněně, náleželo k výkonu jeho povolání vykázat ji ze třídy, jednak, že povinností učitelovou jest udržovati kázeň ve třídě; její další stanovisko, že na chodbě katecheta nebyl u výkonu svého povolání, jest však vzhledem k předchozím úvahám právně neudržitelné. Zjišťuje-li pak rozsudek způsobem, jak právě dovedeno, bezvadným po stránce skutkové i právní nejen, že katecheta M. konal své povolání (svůj úřad) i na chodbě, nýbrž i že si toho byla obžalovaná vědoma, a že obžalovaná mu jako veřejnému úředníku v době, kdy toto své povolání vykonával, úmyslně na těle ublížila, není místa pro námitku, uplatňovanou zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 10 § 281 tr. ř. v ten rozum, že čin obžalované zakládá jen skutkovou podstatu přestupku podle § 411

tr. zák. Její dotčené vývody neobstojí již proto, že se zmateční stížnost prohřešuje v nich proti předpisu § 288 čís. 3 tr. ř., závaznému i pro stěžovatele, uplatňujícího kterýkoli z důvodů hmotněprávní zmatečnosti, velicímu, by při tom bylo dbáno veškerých skutkových zjištění rozsudkových.

Čís. 4194.

Podněcovati (§ 15 čís. 3 zák. na ochr. rep.) lze i výroky ve formě oznamovací, i projevováním myšlenek již jinou osobou vyjádřených.

(Rozh. ze dne 6. června 1931, Zm I 672/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 6. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Vadu nedostatku důvodů spatřuje stížnost v tom, že rozsudek neuvádí náležité důvody pro zjištění, že činnost stěžovatelova, záležející v pronesení zjištěných výroků, byla »podněcováním«, a to »podněcováním« k pokusu změnit násilím ústavu republiky, pokud jde o demokraticko-republikánskou formu státu. Jde o výtku bezdůvodnou. »Podněcováním« ve smyslu § 15 zák. na ochranu republiky jest rozuměti jakékoliv působení na vůli nebo na cit neurčitého počtu lidí, jež je způsobilé a směřuje podle pachatelova úmyslu k tomu, by v těchto lidech bylo vyvoláno rozhodnutí porušiti zákon v určitém směru. Z rozhodovacích důvodů, nanejmé z odstavce počínajícího slovy »Soud nabyl také přesvědčení . . .«, plyne, že rozsudek má na mysli takové působení stěžovatelovo na neurčitý počet lidí, označuje činnost stěžovatelovu jako »podněcování«. Tento skutkový předpoklad rozsudku, že šlo o působení tohoto druhu, má však dostatečnou oporu ve skutkových zjištěních rozsudku, že stěžovatel pronesl výroky v doslovu rozsudkem zjištěném, jež, jak rozsudek uvádí, musily nutně v posluchačích vyvolati nepřátelskou náladu proti demokraticko-republikánské formě státu, na veřejné schůzi, ač si byl dobře vědom jejich významu a dosahu. Další skutkový předpoklad rozsudku, že stěžovatel působil oním způsobem na dělnictvo v tom směru, by se pokusilo násilím změnit ústavu republiky, pokud jde o demokraticko-republikánskou formu státu, opírá se zřejmě o skutkové zjištění rozsudkové, že bylo na dělnictvo působeno v tom směru, by se zúčastnilo revoluce za účelem nastolení diktatury proletariátu. Námitka stížnosti, že nešlo o »podněcování« po rozumu § 15, čís. 3 zák. na ochranu republiky, any zjištěné výroky stěžovatelovy neměly mluvnickou formu rozkazovací nebo pobízející, nýbrž obsahovaly jen tvrzení stěžovatelovo, že